

Neitino obzorje – prag novog eona

Nova (pojačano savesna) elita-na-zemlji – ne bi bila ona za-svet-nezainteresovana, s fiksnog udaljenja objavljujuća, nego jedna koja se (kao svud po zemaljskoj kugli razbacana) stvara pod nevidljivim vođstvom mrtvih: – preokret na pragu novog eona! A taj je sam prag *podzemna riznica, sunčeva zaklopljena zenica* ili Amentet – predvorje Duata (noćnog puta) gde mrtvi čekaju barku zalazećeg sunca. U njemu se (kao unakrst prosečenom “kvadratu”) vaga da li će neke duše nastaviti put kroz Duat (beskonačno izuvijani put, ponoćno-obrisni “krug”) ili neće; te da li će biti sposobne za ovakvo jedno vođstvo-nad-živima. Stoga je u preistorijsko-egipatskom svetu jedino Neit, *boginja zapadne strane*, uistinu beskonačna: – kao lučnim odaslanjem strele, iz Okate Zemljine Šupljine, postignuta eksplikacija zagonetke višesmernog vremena. Jer, zapeti luk i strela Neitini, behu ne drugo do prvi izraz sveopšte želje za probojem vremenskog kruga: – za razrešenjem pojedinčeve volje iz čvora u-sebi-sudarnog vremena.

(sledujuća priča o prosečenom krugu vremena, kao i njegovom uvijanju, radi dara – kao izvan-vremenog, nadolazi, čini se, *sa zapadnog horizonta*)

„ *Obris kruga je očigledno u centru, ako se to još može reći o krugu. (...) Tako bi se mogla pratiti odisejska struktura ekonomskog pripovedanja. (...) Ali, zašto bi se zapravo želeo izlaz – ako imamo dar? Zašto želeći iz njega izaći? Zašto želeći izbaviti se iz njega? ... Krug nas je već postavio na put vremena, i onog što kroz krug kruži između dara i vremena.* ”*

„, (...) Svakako da, na određen način, krug treba nastaniti, kretati se u njemu, tu živeti svečanost misli, i dar, dar misli ne bi mu bio stran. (...) ...dara može biti samo u trenutku kada će svaki drugi protok biti prosečen, i pod uslovom tog trenutka. A uz to, zar ne bi trebalo da trenutak probijanja (vremenskog kruga) ne pripada više vremenu. Zato smo i kazali „pod uslovom toga trenutka”. Ovaj uslov se tiče vremena ali mu ne pripada, ne proističe iz njega, ne bivajući ipak više logički no hronološki. Dara ima samo u onom trenutku kada paradoksalni trenutak (u smislu u kome Kjerkegor kaže o paradoksalnom trenutku odluke da je to ludilo) cepa vreme. U tom smislu, nikad neđemo imati vreme dara. U svakom slučaju, vreme „sadašnjeg” dara ne može se više zamisliti kao sada, odnosno kao sadašnjost povezana u vremenskoj sintezi.

(...) ...Hajdeger precizno kaže kao je krug možda samo jedna figura, poseban slučaj, uključena mogućnost. (...) Govorili smo načas: „Počnimo nemogućim”. (...) Od nemogućeg u obliku dara? ”***

(Derida: *Dati vreme*)

Ono što *sobom* daje jemstvo (*up. krug*) ozbiljivosti-na-sebi jedne ideje, a što pada kao nužan залог toj ideji (*up. Neiti*), mora unazadno da reflektuje neminovnost vlastite prinesenosti na žrtvu *razvoju sveopšteg* – kao sopstvenu slobodnu volju. Jer je u te volje osnovni podsticaj jedna *podzemno-zrcalna samofascinacija*: pokretna slika naveštenja *njenog* premašajnog dela, sažeta u *oku ohladnelog vulkana*; te koja je ujedno i dar dvosmernog vremena: – onaj što se uvek vraća svom pošiljaocu, kao svaki put po malo uvećan, ali ostajući pri tom (za milenijume) konstantan u svom opštem protoku.

Ono što je tu (kroz krstasti točak) založeno (sâmoj Neiti) igra ulogu žrtve, iako to nije i ne može biti, jer je uistinu (– kao belina putujuće sfere, dahom usidrene u najdubljem podzemlju –) nezadržljivo! I ono to čini samo usled toga da bi postalo mamac razotkrivanja onog ne-darujućeg – čiji prostor potrle mogućnosti /*cug podzemlja*/ jeste neophodan za uskladištenje *suviška samog dara*; tj. visine/dubine njegovog, usled prekomerne širine sunčanih povratnika, upravo prestešnjenog daha.

Blizanci Šu i Tefnut – behu horizontalni povratnici Sunčevog Oka te *prvi sunčani par*; – onaj koji je tokom celog svog života na Zemlji gradio temelj Ozirisove Palate, krstasti točak Sfere, ili osu nebeske

poluge, i to sve zarad Sunčevog bespovratnog uznešenja u Noć. Postojao je tu i jedan neuspeli pokušaj da *oni* budu zazidani u Sunčevu Grobnicu, učinjen tek zarad toga da bi jedno pretvorno-novo (trajno kolapsirano) sunce moglo nepotpuno da uskrsne – kao polu-nepostali Skarabej, Geb, koji jedino zna da sakuplja i upija umrvljeno-zvezdani otpad. Taj zlopokušaj, međutim, nije uspeo, jer se uvek novoozvezdavajuća Nut – rastom vlastito-lebdeće ravnoteže – jednom zauvek odvojila od Geba /up. Zemljine gravitacije/.

Međutim, tu oslobađajuću refleksiju steći će tek jedna (*prauzročna*, Tefnutina) strana založenog (i to kao *oko podzemlja*, što je provalilo *hladno-vulkansku kupu*), dok ona druga (*krajnje-posledična*, Šuova) ostaje tamo gde je i inače bila: – pod svodom noćnog/izvrnutog neba, i to kao njegov glavni potporni stub. I da bi ova uloga združenog žrtvovanja bila /pred jednim tek smišljenim neprijateljem/ ubedljiva, dolazi do zamene između uzajamno povezanih uloga Šua i Tefnut, gde Šu privremeno napušta noćni svod (Nutin *obrisni put*) a Tefnut ga zamenjuje – i to tako što navodi Geba (– tamni kolektivitet; “duh plemena Dana”*) da obelodani svoju (potajno “kanibalističku”) nameru, koju tek *grom* (– sud budućnosti pred-sadržan u prošlosti, a ispoljen kroz procep sadašnjosti –) *preseca u zlo-dovršenju*. Tako nastaje najvažniji putokaz za mrtve: *kalemljeno drvo-munja*, kao *ruka suđajina* – koja se ponaša diferencijalno: neke duše otpušta u kruženje Duatom, a neke trajno zadržava u Amentetu.

Mesto ne-susreta dve suprotne smernice vremena jeste *veliki prasak*, dogođen na nivou čiste sinpose – upravo usled nemanja dovoljnog prostranstva za razvoj koordinata vlastito-rasejavajućih zaostataka. Vizija trenutka tog ne-susreta bila bi sledeća: – dva zraka umirućeg sunca prosecaju (od iznutra) barku njegovog zalaženja, i to kao izvesna *koplja* ili *razilazni rogovi*, od kojih se samo jedan (zapadno stremeći) poklapa sa lađinim pramcem, bivajući istovremeno suočen (ne-sudaren) sa *zvezdom severa*, zakačenom za sam pramac, usled čega dolazi do skretanja s jednom utvrđenog smera plovidbe. To je ponavljanje onog u-snu-zgođenog *na drugoj strani sna* – kao, zapravo, ***ublaženje one napetosti što je vladala u vremenu “pre” stvaranja***. Jer, nužno je to da nema *jednog jedinog* praska, zauvek-efektivnog, nego samo lanaca prasaka poteklih od onog *virtuelno-prvog* praska. Ali pri tom ne i ne-realnog: jer on se jednom *uistinu* (– na ravni svog lebdećeg samosmišljanja, kao bitno razlikujućoj od ravni svojeg zemaljskog ozbiljenja –) dogodio, da bi tek zatim postao naspram-svega-izmaknut: – *paradoksalnom odlukom**.

Poklapanje između nečijeg lika i odraza u ogledalu (uporedo: sklapanje saveza između *živog i mrtvog*, i to kroz refleksnu površ *slike umrlog*) jeste iluzija sa trajnim pozitivnim efektom. Jer odraz/mrtvi ne može preći granicu ogledala i dopreti do lika/živog. <2> Ali ga može nagnati na to da *udarom o ogledalo* izazove *jeku* i razbije tamnu silu njegovog zova – na serije zagrobnih vremena/svetova. To je ***velika iluzija reciprociteta***: ništa se ne događa s ovu stranu ogledala, osim naginganja lika/živog k odrazu/mrtvom, te fiksiranja od strane mrtvog tog sâmog ugla naginganja. Paradoksalni učinak svega toga je da ***mrtvi živog trajno vezuje za ovaj svet; zapravo, obavezuje ga na ono poluvremeno opredeljivanje koje proseca kopču, pod kojom diše zlatni*** /do kraja neprizemljen te stoga podzemljem usisan – *odgođen/ eon*, te tako oslobađa njegovu nigdinsku (u čahuri sažetu) samosvest. Pri tom, desni krak/rog ovog nadzemnog šestara/obratnika zakačinje/ubada *jedan od mnogo* svetova ka-beskonačnosti-stremeće *zapadne strane*, dok ga levi od desnog preuzima i spušta na mesto novog rođenja Sunčevog.

Krug, kao “koloplet luna”* (Edgar Po), tek je efekat izvagano-podjednake međuzavisnosti *sveta mrtvih* i *sveta živih* – odakle nastade jedna grčevita sprega: uvrtoženo-kukasti krst, *točak zlosretne sudbine*. Jer ta međuzavisnost beše preintenzivna te je došlo do kratkog spoja, tj. do lansiranja u-sebi-zapretene smernice vremena (strele Neitine preodluke) – u novu (novopotvrđenu) dimenziju (izvesnog posmrtnog, procepno-otvarajućeg) prostora; – u *procesualnu ili drugu beskonačnost*, koja se rađa tek u prostoru večite oscilacije, Idejinom samobitnom čorsokaku. Tek to je Amentet, kvadrat-u-krugu, *predrešenje paradoksa prazne kutije*.

Prazno jezgro plamena (– *prva predstava o krugu* –) beše oko-u-peru na temenu Majetinom; oko u *zastavi lađine katarke* koja najpre sudiše mrtvima, te zbiraše *zlatan broj* isključivo *drugih* smrti. To oko još ne beše zainteresovano za premašaj kugle dovršenog bitisanja. Tek kada se njegovo pero

/provalom gneva virtuelnog samožrtvenog entiteta/ *prolomi ka zapadu*, tada je to poslednji sud i za mrtve i za žive: – *Dvostuka Pravda (dvodelna dvorana sudnice)* – koja traži izvesno preko-vreme za svoj sveobuhvatni prostor, jer je kao skladište učinaka-svijeta-đuša već dugo bila zatvorena u *kutiju*, mesto ne-promišljanja vlastite svečanosti! Otud nam ona *iz budućnosti pristigla grana*, izvoditeljka duše iz *znakovnog čestara*. Ali se na taj način prvo potresa a zatim ruši, tj. iznutra rasklapa – onim istim putem sopstvenog nekadašnjeg sklapanja – sâm Amentet (– *grob-u-lađi*, bez neophodnog prozora za *dušin uzlet*). To sve stoga da bi iz njega konačno mogao da zine tačno-merni *otvor za krilato oko (sunce noći)* – koje se tu nipošto ne bi smelo skrhati jer je upravo egzemplarno za dorast-do-sebe bilo čije, posmrtno iskušavane pojedinačnosti. Tek na taj način Amentet dobija svoj **minimalni otvor**, i to na desnoj strani gornjeg (uporedo: vršnog, ukoso-nebeskog – u odnosu na cilj plovidbe) ćoška, koga, međutim, dijagonalno preseca još i jedan nenadan uzlet pokojnikove volje – za skretanjem *barke sunčeve* od pred-znajućeg toka plovidbe!

Otud prvo nastade pocepano-zvučna praslika, mamac-za-ništavilo: – točak zlosretne sudbine. A zatim: putanja Nutinog skoka, *velika krivulja* – izlet zvučne strele iz “podzemnog” (prednje-čeonog) lavirinta Majetinog – sve do u tačku rasprskavajućeg viška vremena! To je putanja akumulacije, što oslobađa jedan ublaženo-svetlosni izdanak vremena, koji – budući željan sopstvenog prostranstva – prekrojava sve prisutne ovoje na stvarima te postepeno menja svačiji kostur.

Jer nema svoje vreme, dar se ispoljava na pokretnoj granici mogućeg: – onde gde su sve odvojeno-žalne zore jedno u-noć-odmaknuto veče *koje stoji*:

*O, prijateljice sa broda! (Gledao sam, one godine,
Kako lišće truli i požar zemlju zahvata,
Bežah od vremena, svežina večeri mi se činila
Kao zora, i jesen kao proleće nešto nepomičnije svet-
losti, (...)
O, prijateljice! Svet više ne beše prisutan
Da nam odredi mesto u sklopu višesmernog kre-
tanja,
Već, odlepljeni od zemlje, bejasmu sami samčiti,
Stanovnici crne pokretne mrve, davljenici, gur-
nuti
U čisti Prostor, onamo gde i sama zemlja u sjaj
prelazi.
(Pol Klodel: Ode)*

Jer: **Ba** (Senka; posmatralačka, žalno-umirena *svetska anima*) – jeste prvobitni oblik prisile za *duh pojedinstva* da se pripoji *sveopštem sopstvu*, ili onoj homogenoj sferi koja mu, nevidljiva, “lebdi iznad glave”; takođe: jedan ne-samosvojni, *zli dvojniki*, “vezan za potiljak glave” – a razoran po kreaciju individue! Nasuprot tome: – **Ka/Kait** (Animus/Anima) – jeste androgeni (“praptičji”) um, duh beskonačno razvojne samosvesti pojedinca: – *dajmon savesti* ili *prokrijumčarene vesti* – pridošao od *dvojnika naše duše* kao beskonačno *željene nam nepoznanice*; – dakle, onaj za koga tu postoji opasnost da se degeneriše u *dovršeno i otud nepodnošljivo prisustvo Sopstva (Ba)* – poput lađe koja je ostala bez pramca, te koja biva pretvorena u **olupinu/grobnicu**. A to je ono što povlači za sobom izvestan zalog, zarad iskupljenja slobode pojedinčevog sebe-stvaranja: – čin bezuslovnog darivanja, od strane jednog *brodolomnog Ja, lađinog pramca*: – darivanje njegovog *slepo-poglednog* pogotka tačnog (praznog) prostor-vremena za (buduće) smrt-rođenje sopstvenog *dvojnika* – tom istom pretpostavljenom *dvojniku*; – tačnije, njegovoj *prednje-čeonog, tišinskoj komori*, kao jedinom *mestu znajućeg čekanja* na paliteljstvo (– iz tačke poslednjeg beznađa, nastalog usled bespovratno učinjenog rizikovanja –) one *potresne buktinje uma* što zbira *rezonance dahova svih tuđih joj savesti*. Pritom, Nut/Ananke daruje svoju Kait/Animu, Harpokrat/Eros svoga Ka/Animusa, i tako struktura pred-metnosti duševnog blizanaštva postaje dvounakrsna ili četvoro-sprežna. Ali samo su *Oni* ti koji – **prolaskom kroz kapiju**

apsolutnog rizika – mogu to jedno drugom sasvim slobodo-voljno da daruju; dok za sve ostale duhove, koji ih /pred-svesno/ slede /radi njihovih traženo-budućih rođenja-na-zemlji/, ovaj je dar jedna **predestinirana neminovnost**: – tačno-odmerena “težina” zatraženog zaloga.

- a) Dve nesusretljive paralele upisane (u vidu simetričnih vratnica) u krug praznog (neizabranog) vremena, tvore stub uspona dvojno-vrtložne sile, osovinu buduće Sfere, najzad krunisanu Senkom/Ba, jednorogom neispevano-svetske žalosti – i to *one žalosti koja još nema svoj samoposmatrajući subjekt*.
- b) Pra-Jastvo (*sunčano-brodsko ptica*), kao jedno unakrst samosaznavajuće Mi, mora žrtvenim zaboravom onog saznatog Ti postati Oni, tačnije, prazan simbol svetske budućnosti, prozor dušnog izleta iz *brodske komore* – dok se *sâm pramac* (njegova vršna tačka – fiksno znanje o Ti; “manifestacija tačke plauzibilnosti”*/H. Broh) daruje – otkačinje i zalaže za “beskonačnu daljinu”**. A tako *obezglavljena lađa* zaludno širećih krila jeste *bačena kocka*, tj. Ono (Ba: – *svetska anima* kao vihorsko, zmajevski samoproгутano sopstvo “vraćeno u kutiju”). *Ono* je finalni otpadak od Sunca po/Noći – praiskonska smetnja duhu-palitelju, što po prirodi stremi širinama.
- c) Jedna *drugačije-transcendentalna struktura ljudske konačnosti* (nasuprot one koju propisuje neki neimenovan, u *donji ponor* izmaknut apsolut-samodržac) postaje *sâmom sobom* tek kroz /dvostruko/ izvrnuće vlastitog /čekanog/ sazvežđa /u donjem nebo-ogledalu/. Na taj način, samoodržavajuće nebo nadmesečevo i ravan onog na Zemlji ostvarenog, svojom uzajamnom (Mesečevim posredovanjem tek utvrđenom) granicom (Krst-osovinom) uzduž presecaju kvadrat upisan-u-krug /krug-kao-ekran, Kuću Lica – uzdužni presek Sfere/. Međutim, kako na ravni najvišeg neba ovo pra-Ja sebe preobraća u Ti-kao-Oni, a na zemaljaskoj ravni Ti ostaje nesusrelo sa Ja /kao subjektom vlastite prve viđenosti/, to kvadrat-u-krugu biva još i dijagonalno/unakrst prosečen – s tim da te dijagonale produžuju sebe do u *rogove* ove u-sebi-obrnute Sfere, ili, ukoliko se ona shvati kao neobrnuta, u njeno *lebdeće korenje*. Ono na-Zemlji-ostvareno, koje *unazadno* odašilje dijagonalu prosecanja /još nekvadratizovane/ Sfere, oslobađa iz svoje poslednje dubine *zlo svetske ukočenosti*, to jest, svoj nemajući dar, iluziju pobeđe /s likom Isis/: – sliku *promašenog* susreta – i to kao Ba/Senku. Ravan nadmesečevog neba odašilje *drugu* dijagonalu, koja sobom *presreće* mesto rođenja iluzije ove prve (a to je *srce zlatnog preseka*), te koja mora da na toj iluziji /razapeto/ istraje, te i da je odaslanjem /ka svojoj suprotnoj strani/ zvučno prolomi. Otud krik samoustrjeljene ptice (Kait) što doseže do *dveri zagrobnog carstva*. Jer Neit, *zagrobno sunce, prognano iz sve potonje istorije*, odapinje svoju poslednje-svetlosnu strelu, ali zatim odbacuje njen luk (tačnu meru sebe-iščekivanja) i kreće u potragu za mestom svog svetlo-pogotka – koje je ne drugo do ona sâma (onaj nemogući *dar vremena*). Njoj više ne treba luk ratništva jer je ovaj već postao lira/sistrum – odnosno, njena nebeska kruna; – i to upravo ona koja joj lebdi visoko iznad glave, te je više ne pritiska težinom opšte-zaludnog stremljenja ka konačištu/podzemlju!
- d) Rastućoj oluji su žrtvovana odnosno razapeta krila Kait, i to sve radi opstanka prkosno joj izdignutog kljun-pramca. A na vlastito svetlosno konoplje svedena su pri tom krila/jedra ptice/lađe, a jedino je spašena jedna u pozadinu celog zbivanja i inače povučena *zastava*, znamen ishoda zloslutnog uvijanja katarke (up. Sferine Krst-vertikale). A poslednji omotač putujuće Sfere (up. razapeto Jedrilje) ostaje tu zauvek turbulentan, ili, u komunikaciji sa vlastitim dnom – mračnom pod-dubinom zrcalno sebe-prazneće vasseljene.
- e) Katarka lađe je na-pokretu-zastala strela Neitinog pogađanja, iz vlastite preistorijske dubine, one sluteći joj nedosanjane krajnje-zvezdane visine. Pri tom, lučni potisak njome-odaslate-strele odgovara sili podizanja sidra, čiji na-palubu-podignut trozubac tvori vrtložni vetar, ili, *čvorno uplitanje jedrilja*. (Jer trozubac je ne drugo do instrument jednog *eruptivnog* pisma svetlosti). I to novopostalo čvorište je mesto izgonu u budućnost <3> – pisanu vetrom podzemlja na, ka većitom ispraćaju okrenutoj, *zastavi**.

Tu se mogu razlučiti pet stupnjeva *svetlo-uznosnog brodoloma Ideje*; – jer pet je konstitutivni broj unutrašnjeg sat/točka, koji neprestano obnavlja u-sebi-ne/otvorenu Sferu; on je ključ beščujnog rada jedne još uvek nekonstruisane brodske mašine; ujedno, broj Točka (Afroditine?) disHarmonije – izvesno čulo (kompas?) pomoću koga um Kipridin (ovaploćen u Erosu) stvara večno-plovidbenu Sferu. Otud je i kip Sirene (njen lik?), *pobedonosno* zakačen za *pramac*, znak sećanja na ono *biće* koje je *nebeskoj lađi* dalo oblik:

„...Empedokle mitizuje kosmičke principe i intelektualizuje božanstva; a to je oboje učinio u svojoj Afroditi. Ona je i oličen kosmički princip, i intelektualizovano božanstvo, i besmrtni nagon elemenata, i Filotes koja spaja ljude, i najviša Harmonija u čijem naručju počiva Sfera, ujedno središnja sila elemenata „koju treba posmatrati umom a ne diviti joj se očima”, i Kiprida, carica Zlatnog veka i zaštitnica zverinja kao u homerskoj himni. On ju je odvojio samo od Parmenidove Genezide, jer je ona jedino princip dobra: njegova Harita (da li sama Afrodita?) mrzi nepodnošljivu Ananku – ”

(Anica Savić-Rebac: *Predplatonaska erotologija*)

Međutim, **jedno kvazimistično biće**, kao nužan zloishod hipergeneralizovanja ideje zajedništva-u-smrti, (– sazveždem prošlosti krunisana Isis?) – **nastaje tim (paradoksalnim) četvoro-preklapanjem /između Ja, Ti, Mi i Oni, gde je Ono *onaj peti* član/**. Jer, konstituenti tog (točkastog) preklapanja (unutar u-mestu-plovidbene Sfere) nisu do kraja individualizovani (bar ne u trenutku tog preklapanja) **te je veza između njih** (u odnosu na moguće posmatrača sa Zemlje) **samo obrisno predstavljena** – budući zamenjena nekim drugim, slučajno pridošlim (zamađljeno-zvezdanim) figurama. A kada se konačno dozna (zvezdano izračuna) koje su te konkretne, zemaljski živele individue stavljene u taj metonimijski (preko-metaforički) odnos – odnosno, kada se konačno obelodani to da ne postoji nikakvo direktno sadejstvo između osoba koji su samo zamena za one osobe koje su iz jednog kontinuelno-smislenog iščitavanja prasadržaja simbola proizišle – onda se cepa, iz svoje unutrašnjosti, sâm taj /spajajući ih/ prasimbol – i to poput implozije zvezde-diva: – žrtva koja je preduslov toga da se od jedne samostvorene postane za-druge-uobličena zbilja. I ona daje, kao konačan ishod prekrojavajućih sklapanja, obris jednog budućeg vremena; – tačnije, *dar apsolutnog /samoprikrivenog/ prostora*, ispoვნnut tek nakon samoispunjenja /u vlastitoj svrsi/ njegove /ciljno rasvetne/ klopke! Jer, vreme je upravo serijal samoiznosećih preseka – tj. *susreta u smrti*.

Iako ne postoji jedna apsolutna istovremenost (nulti presek svih preseka; apsolutna izvesnost nekog susreta ili vrelo prvog nebo-palitelja) – jer se ova, zavisno od posmatračeve perspektive, “krivi” u ne-istovremenost – **ona to može da postane**, ukoliko se samo prilagodi opštoj relativnosti; tj. ukoliko dosegne svojstvo one elastičnosti koja *upravo u beskonačnoj a ne konačnoj meri* izbegava svaki zakon. Dakle – apsolut postoji samo i jedino kao kao svetlo-protežan: kao večno-produžni put do sopstvene nedovatljivo-određene tačke raskršća. Distancija koja se, paradoksalno, samo-priziva u postojanje.

Jer **vihorski-stamenom Nutom** (Anankom/Genezidom) **tek finalno biva ispravljena nepravda** – u odnosu na *prvi sunčani par* (što sâmog sebe *po višoj prisili* uzidavaše u opštu grobnicu, mesto za promeravanje sveg bivstvovanja). Jer, najpre, zaplenjen *im* beše prostor same mogućnosti susretanja/susaznavanja – da bi bio pretočen u zrcalni antiprostor, *podzemnu čekaonicu (Amentet)*. A onda, pošto se susret ipak dogodio (u jednom zvezdano-izdisajnom tesnacu oslobađanja dodatnog prostor-vremena), on, kao događaj koji po prirodi još pripada vremenu (*up. vremenskom ostatku*), beše odmah i izmešten: – i to **iz** stegnute dvo-tačke onog *sada u* lako-razvezenu širinu onog *posle*. Dakle, tek *evakuacijom njihovog-zajedničkog-vremena u zrcalni antiprostor tog ne-sada, stvara se unutrašnji pogon za njegovo ospoljenje – u dodatnu, lančano odvezujuću dimenziju prostora*: – mesto na kome konačno ima dovoljno (– istovremenog –) prostranstva i za **njih dvoje** i za **sve one** što /već sâmmim pogledom na *njih/* bivaju podstaknuti da *upravo spram njih/* nevezano sapostaju. Tek to je ono *nadnemoguće*, ili, iz dubine nesaznajnog prostora *podareno vreme*.

“A nešto slično kao sa utiskom o prostoru desilo se sem toga i sa osećanjem vremena; činilo se da ova tekuća traka, ove pokretne stepenice sa svojim stravičnim sporednim odnosom prema smrti u nekim trenucima stoje, a u nekima su tekle bez povezanosti. Tokom jednog jedinog spoljašnjeg trenutka vreme je unutra moglo nestati, bez ikakvog traga da li je prestalo jedan sat ili minut.”*

(Robert Muzil: *Čovek bez osobina*)

A usled toga i sâma Neit (*up. Mnemozina*) – Sunce po/Noći, što je *razdeljeno vremenskom kazaljkom* – nikako ne mogade da kristalizuje (pri svojem pred-vremenu) ideju sopstvene pravde, tačnije, da je

izvede **sa** ravni sebe-kušnje, nužno o-stvarujuće već pri njoj sâmoj, **na** ravan slučaja – koji jedini prelama /ka njenome poslednjem izlazu/ smernicu vremena! Sve usled toga jer joj u figuru Drugog (izvesnog *boga-statuu*) maskirana *njena sopstvena* /zrcalno posuvraćena/ Ideja, donosi zvučnu sliku jednog susreta koji se zbio izvan/“pre” vremena. Ali *ona*, umesto da žrtvuje tu /*bitno nenastanjivu, tek dvodimenzionalnu*/ sliku, radi dobitka *vlastitog* vremena, ona žrtvuje već sâmu mogućnost /*obrisnu najavu*/ ispoljenja klice tog istog /*u biti nastanjivog, zlatno-presečnog*/ vremena – te njena kreacija ostaje za spoljni svet zaključana, iako nastavlja dalji rad u sebi sâmoj. Tačnije, ona tu biva vraćena u noć – kroz mnoge zbrajajuće ponoći, što vraćaju njeno pred-vreme! **Tek time ova slika biva oprostornjena** – postajući *patentom nadživljene smrti*. Tek time ova slika stiže trajne /Zemljinom gravitacijom iščitane/ koordinate – za plovidbu kroz noć bezvremenosti: nenadani svetlo-produžetak /iz apsolutnog mraka/ jednog sebe-iscrpelog /darom izgubljenog/ vremena!

Neitine oči, koje – poput sunčanog časovnika – zriju širine zvezdanih obrta, te zajedno sa *trenom sabirne tišine* (u kome dolazi do zastoja njihovih dobro-naoštrelih kazaljki) izlivaju *tečnu maglinu* uvek novoozvezdanih liričnih raspoloženja, punih fluorescentne prašine. To je prelaz izraza jedne dugo sputavane a pri tom nesalomive volje za pravdom, u ublažen sanjalački izraz multo-graditeljskog opažaja stvarnosti! Pri tom se u *nje*, što je ujedno mački i vuku nalik, javlja i izvesno *preistorijsko svetljenje ipak još ljudskih očiju* – čijoj širini obratnika, ili životinjoliko-kosoj dužini, odgovara *neizmerno graciozna suženost vilice*: – **instrument zavijanja maglene nutrine onog vremena koje tek zagrobno zadobiva svoj crtež!** To je, dakle, preciziranje – u *njenom* oku – smernice sile sâmog dara.

Mnemozina što usta ne otvara nikada! (...)

Ona je unutrašnji sat, prepuna riznica, izvor ograđen;

Veza sa nečim što nije vreme uhvatljivo jezikom.

Nijedne da izusti; posvetila se negovorenju. Ona je istovremena.

Poseduje, i seća se, i sestre joj budno prate drhtanje očnih kapaka.

(Pol Klodel: Ode)

Neitine oči, kada jednom isprojektuju – na gledani predmet – vrhunac svojih unutrašnjih zbivanja, taj se vrhunac “odvaljuje” od sâme te viđene stvari i vraća nazad u ambis njenih zenica. Otud i ove, na tački postignute gustine svog zrcaljenja, postaju “ranjene”, svetlosno-izlivajuće. Njene oči tad više kao i da ne vide, nego samo još zrače – ali sa tako uveličanom snagom svog slepo-misaonog pogađanja nutrine prisutnih stvari, da postaju nalik na rentgene. Pritom joj se pogled – u trenu doticanja “krcate” dubine nekog predmeta – do te mere preplavljuje obzorjem da boji njene beonjače u plavo. I one tu još samo pronose fokus daljnjih zbivanja, poput hitre zmijolike rečice što preseca središte nekog planinskog venca – koji se ne može *s tla* sagledati.

Iako zalelujana, jer posvećena daljnom bestežinskom prostoru, pokreti njenih udova kao da proizilaze iz najveće dubine Zemljine teže, te ona i u stavu mirovanja zadržava trag protoka-kroz-sebe podzemnih vetrova. A ruke su joj, pritom, kao podvodne grane što prate smer i razvoj nenadanih vodenih zaokreta. Nekad vetrokazi a nekad rašlje, koje se slepački-istrajno provlače kroz čestar – da bi dohvatile svoju iskonski odmaknutu moć sveobuhvatanja! I one se – jednim sopstvenim raspoznavajućim čulom u vrhovima prstiju – kao lijane obavijaju oko predmeta.

Ona se *kao sagledavateljka* – sred gasjećeg zelenog pojasa sutonje međuzone – ispunjava slutnjom jedne potpune promene u atmosferi. Iako obamrla pod težinom svetlometnog u-sebi-suprotstavljenog utiska, to jest, sva uronjena u dubinu sutona, *ona* nenadano (u bitno nepromenjenom stavu) ka njemu zakoračuje, odabirajući ključni tren – za skok; uporedo: – za pokret razvezivanja njegovih *usukobljenih*, u-snop-svezanih zrakova. Jer tek na tom mestu gde se sve ruši *ona* može sâmoj sebi da postane shvatljiva, vidljiva za sve ostale.

Svojim *ustrajnim, bistro-zanosnim* pogledom *ona* zasenjuje čak i nezavidnost sopstvenog položaja – pogledom gotovo već sasvim mačjim. Jer, njihovim se krajnje-doseglim mirom najavljuje spremnost na skok; i

to ka u-dalj-odlazećem svetlo-račvastom izdanku sfere, koji je – poput obrnutog korena, preživelog ogranka nekadašnjeg stabla svetlosti – otrgnut iz dubine zemaljskog predela. A prema njemu se i cela sutonja sfera iznova oblikuje, postajući slična *biću sagledavateljke: njenom vrcavom uz-vetar-zanosećem plamu!* Jer, *njen* pogled oličava zanesenost upravo opaženom nebeskom novošću, koja izvodi nju-kao-opažača iz klopke preokupiranosti radom svog za-zemlju-vezanog tumačenja. Jer lutajući znakovi jedne nevidljive prirode tek naknadno bivaju sabiti u tekst ovozemaljskog reljefa. Pri tom, *oganj ove novosti* od *njih* stvara *dimnu zavesu*, vlastiti svetlosno-produžen rukavac – putokaz preobražaja čvrste materije u *auru sopstva*, koja putuje oko mesta prvo-postavljenog pitanja o sebi. I tek time ona rafinira nit sveprotežne komunikacije.

*

* *

Luk – usled odsustva neprijateljske sile u pristanju – **postaje Lira**: – “samo čekanje je već prirast bogatstva”* (H. Broh); – *ponor napetosti* sred svinutog luka jedne nebo-paliteljske strele – koja nosi u repu *zbir grobnih stepenica*** – *sebe samog (kao donjeg)* prevladava tako što vlastitu *meru razmicanja* preslikava u *gornji* (bestežinski, ili, u odnosu na težinu svog pamćenja, *izmaknut*) *ponor*; i to onoliko puta koliki je i sam **broj** opterećujućih ga **tmina** (*senki*, u vidu uzajamnim trenjem predupaljenih, *kamenih cvetova neba*) – onih što ga nekad i činjaše *donjim*. Ishod je “lavirintno stepenište” ili “hodnik svemirskih ogledala” sažet unutar jedinstvene *zrakovne prizme* (odrubljeni vršak piramide; “kristalni snop sna”*** /H. Broh); dakle. upravo ono što čuva vektor zračne strele, radi njenog razrešenja od prvo-paliteljske tačke ušća. Jer, u tome je kob neboplovca: jednom pređeni put postaje deo tela onog entiteta koji ga je prešao, *njegov proširen ovoj*. I to upravo tako da ta *dodatna svetlost njegove samosvesti postaje jedan nov, sasvim nepoznati, niotkoga pređeni put*.

Kao što Luk postaje Lira (Sistrum) : – tako i Nut, od gipko-povijenog položaja ozvezdanog joj tela, što podrhtava *usled zebnje* jednog *podsvodnog sunca* (a koje je ujedno i sjaj planinskog jezerceta što lebdi nad temenom Šuove, u *noćno nebo* obreknute, glave), napreduje do u **stanje na-sebi-zaustavljenog skoka uvis**. Jer, zemlja je uistinu ne interesovaše, odnosno, *ona* se stopalima odupiraše od nje upravo zato da bi probudila *podzemnu svest* (– *oko*, u vidu podzemno-ograđenog izvora –), što izletaše *okrilaćena* – da bi postala oblikom Tefnutine *zagrobne prosudbe*. Jer, tek *tim skokom* *Ona* zadobiva svoj poslednji lik: – nov zvezdani obris, dat u vidu *muzičkim instrumentom krunisane krave* – one koja *unazadnim putem pronosi Sunce kroz Noć*: upravo stoga da bi *ovo* zadobilo *jednu novu, bogatiju haljinu*. Tako je zvezdano prostrta gospa Nut ne drugo do oblik istrajavanja Ra-Atumovog na putu njegovog pred-svesnog abdiciranja od Prestola – koji se tek kao ispražnjen obrušuje u *tačku zbiranih ponoći; zimski-procvalu suzu Tefnutinu; kap-plameni vršak nadaleko zakovane* strele Neitine: – *jedino odredište uskrnuća*.

Rogata glava Hatorina – jeste Sistrumom krunisana **Kuća njenog Lica**, na čije je fasadno čelo zakovana zvezda Sotis (Sirijus): ona zvezda što je ujedno zakovana i za pramac nebeskog čuna (up. za *njenu krunu*). A to je čin koji uznosi umirućeg boga sunca (Ra-Atuma) u visine neistražene noći. **Blago-podrhtavajućpi mir njene usredsređenosti sred talasne stihije noći**, beše tu upravo odlučujući za nastanak koso-svetlosne tišine unutar *njenog čela*: – čistine za prevremeni nastup Harpokratov, koji je snovidno već zaštićen srce-govornim instrumentom Hatorinim, tačnije, *zmijom svetlo-taložne moći njenog samo-osvrta* /zmijom koja svojim **lek-otrovom** za određeno vreme štiti **a zatim smenjuje zemaljskog faraona** – upućujući pri tom na preistorijsko, sasvim nerasetljeno poreklo njegove sile/.

A pri samom skoku uspona u toliko velike visine nju podržava bog Šu (lončar “dnevni” duša, “onih koje nikad ne zalaze”*, na čije sazvežđe i gleda onaj jedini prozor grobnice, – a koje su sve skupa cirkularne, svakodnevno obnavljajuće) – dajući joj pritom tačan vektor u-ponoći-odmerene ploidbe; – dok joj bog Knum (lončar “noćni” duša, “onih koje se nikad ne umore”**, a koje su

izvesna noćna rampa/poluga neprimetne smene/obnavljanja onih "dnevnih") daje dovoljne koordinate za proročko razapinjanje jedrilja (tj. za ponoćno razavijanje krila mape putovanja).

To je, dakle, jedan plodonosni potop: **Hatorino oko podzemaljsko**, učinak ludosti ponornog rizikovanja – ukrcavanja na *lađu bez lađara /jer bit onog ukletog je – samodovoljna mašinerija želje*/*. I to je tek onaj hladno-svetlosni, zeleno-vodeni izliv brige Hatorine (up. Neitine), nje kao gospodarice odmaknutog nebo-okeanskog raskršća, gde se jedino i ostvaruje **traženo poslednja jasnost**: – talasna protiv-teža, kao upravo ona zaključano-reaktivna sila što nadolazi spoljnom svetu nenadano, *tišinski*.

Tek u **dalekoj zapadnoj pustinji**, mestu spoznaje uzaludnosti Sunčevog razaranja (odnosno, prvoispoljenog mu gneva u odnosu na pali ljudski rod, čiju smenu vladara najavljuju nadolazeća sazvežđa *otpadničkih duhova*), Hator (kao *ris-lavica*, sa zenitnim Suncem zlo poistovećena) **prvi put spoznaje sebe samu kao vetrom samoće opijenu**: – kao vrtlogom plamno-narastajućeg podzemlja propevavajuću: – dakle, kao *vučicu: otvarača zagrobnih puteva*, onu što ovaploćuje dugosusložnjavajuću (*novim dahom podzemlja ozvezdavajuću*) utvrdu (dvojne, zemno-nebeske) Pravde.

A nasuprot *boginji zapadne strane* stoji Bast, **mačka istočnog obzorja**, – ona što nosi Kratersko Lice Mesečevo: – tačnije, **masku zla** otetu s mesta ispisujuće smrti Sirijusa, čiji meteorski zaostatak još uvek sagoreva u proročkom srcu svetskog čvora. A pri tom **plamtećem čvoru** čeka na samog sebe (– kao na mesto svog upostojenja –) Skarabej (Kosmopolis: – dizajn korigovanja jednog vremena, koje "visi" između neba i zemlje); Šuova istočno-planinska, **kormilom opremljena palata** – dvosmerno kretanje u-noć-vraćene te na-sebi-zaustavljene zore.

" (...) a zvezde neće gledati dole
s mračnog neba na svojim vrsima
svetlošću nalik Nadi datoju smrtnima,
ali crveni im krug, bez odsjaja,
pred tvojim srcem punim očaja
biće groznica praćena teskobom
koja se zavek vezala tek s tobom.
Ali napustiće te kao i zvezda svaka
u svetlosti jutarnjega zraka
što će te napustiti – i minut;
ali m i s a o njenu ne možeš prekinut."

(Edgar Po: *Poseta mrtvih*)

* * *

Borba između dve večnosti (močvarne i ekstatične) zbiva se u lešu (zaključanoj riznici, palimpsestu). Njen ishod je poslednji jer potvrđeno-prvi sud-o-sebi jednog sopstva, u koga se – na nivou ponornomisaonog trenutka – ne upliće ništa spolja. /Up. Seneka: "Na isti način na koji udeš u ovaj život iz njega ćeš i izaći."*/

Pogled zakočen trenutkom smrti – jeste jedan obelodanjen trajno-otporni pokret (znak – munjevito slovo našeg konačnog izbora, "slika neživa a čila"* /Gete). To je otkočeno napeti samopokret onog (nevidljivog) entiteta koji predodređuje liniju bega (put ne-zaključenog umiranja) nečije nesvodive pojedinačnosti, odnosno, koji *daljinom* uramljuje sliku našeg nebo-pisalačkog uzleta. Dakle, fiksno-ugaoni polutren, kao ključ za jedan ubrzano iščitavajući eterični fluid sećanja, iz tela (up. jezika) kojim je oblikovan. A to je ne drugo do u svom protoku prikazana, beskrajno elastična supstanca (srebrna vrpca) naše vezano-slobodne volje – koja se maskira u našeg "pretećeg" dvojnika (*stranca* – protiv-sliku nas samih, vodića našeg priključenja dobro-ritmovanoj "povorci sazvežđa"); dakle, fluid koji, poput (ničeovski shvaćene) senke (Zaratustrine**), "istrčava" ispred našeg (konačno ne-situiranog)

sopstva (njegove trenutne moći prosudbe) i postavlja se kao njegov – *trubom najave* samog sebe, kao apsolutne nepoznanice – “sebe-izrugujući” vođa.

Ono od-sveta-ignorirano – jeste slika izleta, iz *mračne zone* jedne ptice: slika mnogostrukog pogotka, od strane bezbrojnih samoizolacionih jastava, prostora njihove apsolutne drugosti (*crne kutije*) – u kome se jednom i ona sama dovode do poslednje samorasvete (suočavaju sa tačkama svojeg nemoguće pamtećeg početka). A to je ono što na sebe prima *pečat apokalipse*, to jest, što tek zahvaljujući *njoj* postaje sobom – napredovanjem ka *sve jasnijoj (u-mestu-pokretnoj) slici svog (boljeg) sopstva* – tu već izmeštenog u prostor njegove (uvek već fiktivne) priče, u kome nastavlja da postoji *modusom čiste želje-postajanja-vidljivim za ostale*.

Otud: sablasno varničav klobuk, kao učinak *lađe prognanih nebo-pisaca*; munjonosna plava lopta sabiranja noćnih izdanaka pustinje... ; ona koja napreduje ka zarubljeno kristalnoj, usitnjeno-cvetnoj piramidi, šiljku pristapanja najvišem delu neba-u-noći; **te unazadnim smerom:** *sazvežđe suze* kao s *krune severa* (up. s odrubljenog vrška piramide, pramca nebeske lađe) doteklo, najzad ka-zemlji-obreknuto, *oko majčino*, tek naknadno izbrzadano kazaljkom jednog sopstvenog ali i iz-dubine-noći iznedrenog *sunca*.

* * *

Istina i Lepo su sadržani u vršnoj tački a/simetrije, izuzetaj anti/prostornoj mogućnosti za apriorno izopšteništvu, tačnije, za plemenitost pojedinca.

Nulti izbor duše dat je u detalju slike koja nas fascinira, i pokreće na onu vrstu aktivnosti koja uključuje herojski rizik.

* * *

Hatorin (Anankin) **Presto** (– pra-dozvano rešenje noćno-pisanog lavirinta sazvežđa –) **obavijen je jezom nedogađajnosti**. Jer, dinamika božanske želje, ili onaj uvek nevidljivi izazivač svetske promene, ozbiljuje se isključivo **u prostoru slike**. I stoga, upravo *ta i takva želja* (– *sapeta strela*) rezultuje oslobođenim zvukom iz razlomljenog prostora te slike, čiji **negativ** počiva u **oku mačke** (– *potpisnice toga rizika*); *ta želja* je, dakle, nešto što se ostvaruje već na samoj putanji Neitinog (Lahesinog) nebo-pisalačkog pogleda; kao **preodlučiva** strelica noćnoga prateksta, njegova **proročka mahnitost...**

“Beskrajna ili nikakva brzina, apsolutna ušteda, jer strela u sebi nosi svoje odredište i unapred uračunava, u samu svoju čitljivost, potpis primaoca. To znači da se ona povlači probijajući se kroz prostor. Dovoljno je čuti.” (Derida: *Politike prijateljstva*)

I tek bi to bio prestabilisan haos unutar Majčinog uma: pege Sunčevog oka, topologija Njenog identiteta. Jer pege su pečati mrtvih sazvežđa, mračna ugaona mesta buduće-pojavnog zla, i to zla koje jedino može da probudi, iz milenijumskog sna, nemog posmatrača... A svi ti uglovi, u položajima u kojima stoje jedni naspram drugih, činjaše ličnost Feniksovu (Ozirisovu). Jer, oni tek skupa omogućavahu “klijajuću prostornu dinamiku”*

 (Derida), ili rast prostora svedogodenog – koji se, kao u-truplu-sadržan, skrio/sabio/ispraznio: – u stecište vlastitih odjeka, dvodelnu Kuću Eha, bunar Sećanja-i-Zaborava. I sve to zato da bi najzad – kao odatle odbegao – postao rizomom sudnjeg potresa, prozirno lisnatim stepeništem – ka Hiperboreji! (Kugli Svečanosti).

Jer, ono što se uistinu samožrtvovalo (jer poseduje “čahuru dobra”, “dovršen svet”*/Niče) **nikad nije tu** – u božansko-ljudskom žrtveniku, čeliji života-u-izopštenju – nego je **uvek već** prebačeno u oko/sluh svog *eteričnog dvojnika*. Ono, kao i umrli heroj, “stoji izmenjeno u sazvežđu svoje stalne opasnosti”** (Rilke), bivajući, pri tom, još i “ono titansko *ipak* čovečanstva”*** (H. Broh). Ono je **dar dotekao od**

duha razrešenja (– na nov način oslušljive) *zbrke među vremenima*: – daleko posredovan izraz *čahure dobra* (*detalj na rubu horizonta*). Dakle, dar uvek obelodanjivan na samom rubu nekog samourušavajućeg vremena, dakle, onaj koji jedini boji apsolutnom nadom svoj beskrajni a pri tom neuvremenjiv prostor. /””Takva je mudrost ćelije”, beleži Šmit, “gubim vreme i dobijam prostor.””*/Derida/.

Tako dar vremena postaje jedan beskonačno rasvetni prostor eha, u kome jedinom može da se nastani “rano preminuli” (Rilke), “čedni heroj posmrtnog čekanja”* (Malarme); to jest, u kome može da preživi njegova **idejna slika** – na taj način što je (kako je gore rečeno) **založena** u oko/uho njegovog (eteričnog jer sa-zemljom-saobračavajućeg) *dvojnika* (koji uvodi u igru Trećeg: – živog prijatelja makar neznatne zaostavštine umrlog). To je *dvojniki* koji naterava nastavljača *zaostavštine-na-zemlji* da bude **svedok** (**Treći**, kao “pluto koje sprečava da razgovor dvojice potone u dubinu”**/Niče) razgovora između *njih dvoje* – sopstva i senke. Sve stoga da bi se sopstvo umrlog, od tamno-uskladištenog objekta (istine mumificiranog tela, palimpsesta), prevelo u svetlo-ekstatički subjekt (muziku prizivanja njegovog prvog pokreta); – čime se i umrli najzad stavlja na **put spoznavanja novog/otvorenog vremena**, to jest, čime on tek uči da razlikuje/bira *prividno uzajamno ravnopravna vremena-u-onostranosti*.

Jer mučnina sna, iz koga se mrtvi bude, jeste upravo u zbrci između neizbrojnih vremena – “pra-huci Sfere”* (H. Broh). Tek njenim razrešenjem, zahvaljujući jednom ne-prisvajajućem prijatelju sa zemlje koji vuče iz zvučnog pra-klupka Sfere svoju **urođeno muzikalnu nit** (*dajmona; genija*), oni stiču “nov mrtvački sluh”*** (Rilke).

“Pakao je paklen jer nije pravilno raspoređen.” (Branko Miljković: *Orfička pesma*)

Tek zahvaljujući primeni “novog mrtvačkog sluha” – koji pronalazi izlaz iz lavirinta obostrano im neizabrane komunikacije – odabrano zemaljski svedok se ozaruje svetlom apsolutne (prostorotvorne) budućnosti.

““da li je prijatelj isto ili drugo? (...) ako prijateljstvo projektuje svoju nadu s one strane života, apsolutnu nadu, nesamerljivu nadu, to je zato što je prijatelj, kako kaže prevod, naša “sopstvena idealna slika”. (...) prema Ciceronu, u pravog prijatelja projektujemo, odnosno u njemu prepoznavamo svoj *egzemplar*, svoj dvostruki ideal, svoje drugo sebe samog, isto sopstvo kao bolje (...) S one strane smrti, apsolutna budućnost tako dobija svoju ekstatičku svetlost; ona se *pojavljuje* samo iz tog narcizma i prema toj logici istog.””* (Derida: *Politike prijateljstva*).

Sledi: sve je svemu u vaseljeni jednako, ukoliko je kadro da se *samim sobom* – pravovremenim a slepo-dometnim zalaganjem sopstvene narcističke slike u oko/sluh vlastitog *dvojnika* (*Kaa/Animusa*) – uprostori. Jer, *dvojniki* je ne samo senka sopstva već i ono **apsolutno izvan**, što **paralelno priziva-u-postojanje** i nas same i našeg /nadnenalazivog/ prijatelja /duševnog blizanca/.

A tek onima koji istraju na tom mestu lišenom i izopštenom, pripada **majčin dar**; iznos previranja – u Ra-ovom oku – pečata svih zasebnih smrti; to je **magnetom ništavosti** izazvano **naginjanje ogledala** – koje probija **put unazad**, ka prapočetku (koji nije pamćen); dohvat tamne energeje sveprekrojavanja, tu već izmeštene u svetsko ogledalo. Zapravo: dohvat (pogledom) riznice (majčinog) sopstva, koja je neiscrpa u sebi, jer je odlivena (pravovremeno založena) u isto to ogledalo, i time multiplicirana za sva ostala stvorenja – ali, iz koje se **ništa ne može uzeti** sve dok *ona* ne utvrdi tačan poredak stvari u njoj, i *sebe* postavi spram svega toga; – tj. dok se ne samofokusira u vlastiti **svetlosni zaostatak** (s dna nemosti majke propepavajuću kćer).

Jer, **ovo je svojstvo plemenitih**: ono u šta *vaseljensko oko* zuri (kao u opoziciono zrcalnu simetriju) jeste **serijalni ukrst između dvojnika dveju duša** (*dajmona ličnih savesti, eteričnih Ka-ova*). I to onaj ukrst koji (posredno) ukazuje na viši krug duhova, primarno odupirućih zovu *planete* – a od kojih je

odmetnuta vihorska sila samo odlivak, produžetak njihove težnje ka svetlosnom samopremašivanju). Jer samo *oni* jesu kadri da otpuste-u-eter **tuđeg ali njima po višoj nuždi prispelog čuvara**, Ka-a/Kait /vezu sa svojim konkretnim drugo-bićem, “blizancem” – jedinim garantom svojih nadživljavanja druge smrti/; – i time da se (zarad slobode tog drugog) prepuste **esencijalnom otpadništvu**: alem-suzi žalne ptice, koja je “pustila krila tlem prašnim”* (Edgar Po).

“Slepa lastavica će se vratiti u dvorac senki, na podsečenim krilima da se igra sa prozirnima. U besvesnom stanju se noćna pesma peva...” (Mandeljštam: *Kad se Psiheja-život spušta ka senima*)

Jer, u tome je **razlog njenog melanholičnog bdenja**: odustajanje dalekovide ptice od vlastite prapočetne vizije, koja je imala mogućnost da se ostvari i pre prolaska kroz skalnu ostalih, u sopstvenoj joj rep-perjanici sadržanih, ustreptalih mogućnosti. Iako od sadržaja tog providenja ostade samo **bleda korona**, dim putokaza nasukava njegov poslednje žareći **ostatak** na Sever; ovaj, međutim, biva isključen iz daljeg protoka vremena. Jer, sve ostale mogućnosti-u-skali providanja, kao vraćene-na-sebe, nemahu svest o ovom učinjenom **preskoku ponora** i njime zadobivenoj **široj vizuri**, te svaka ponaosob mišljaše da je tačka apsolutnog početka. Prva – iako iluzorna, zauvek efektivna – predstava o postignutoj jednakosti, koja dovodi do potresa i pomračenja Sunca.

“Uzmi svoj čun, plovi na daleki pol...” (Aleksandar Blok: *Sve će na zemlji umreti*)

Klasa esencijalnih otpadnika <4> opstaje zahvaljujući jednom zavetu – koga su u prastanju sklopila sva bića koja se uzdaju u svoje *vezano* preživljavanje, kroz narastajuće oko/sluh njihove ulančano-zrcalne, a u *nepovrat otpuštene* paralele. A taj je **zavetni krug** ono što opasuje **ledničke vrhunce** snoviđenja ptice koja se “još nije rodila”, a koja se žalno ograđuje od ostalog sveta koji tu njenu viziju ne vidi...

U ovome je **preobražaj prvog proročkog sna** – koji je zloslutan, jer nemoćan da izađe iz svoje sopstvene vizure:

Božanskim okom (napetom satnom oprugom) **patentiran ritam** preobrazde sveg (u magnovenju viđenog) zla u dobro, jeste hibernisan na sopstvenim *vršnim tačkama* i uskladišten u *crnu kutiju*. Uslov te preobrazde (tačnije, istrigavanja prostora smisla iz Mesečevog ogledala) jeste **doterivanje sveg pojavnog** (unutarstvarskog) **zla do tih** (predizračunatih) **vrhunaca** – na kojima se događa hibernacija mlazeva (čovekovog) odgonetanja smisla tog istog zla (i to kao premašaj patenta) i suočavanje sa Licem Svedoka: – *gospođom strave*. I to traje sve dok se u tišini tog napregnutog čekanja ne dogodi **pomak Sunčeve kazaljke ka prvom času**: prosek kruga (nemoguće) podudarnosti vrha dobra i vrha zla! Jer ono što je na Zemlji najstrašnije koči kazaljku-u-okru nemog posmatrača, i isto oko kameni u meteor – kadar da izvrši planetarno-društvenu promenu; točak sreće zavitan u nepoznato; zauvek sebe-oboreno *crveno-petokrako počelo*. I najzad: dosanjano-apsolutni prevrat *obzorja obećanja*.

Smrt-u-snu proročke ptice jeste brodolom Lađe koja pronosi Ideju-o-jednakosti, a čiji se Odvaljen Kljun zabada u Kamen – iz koga tada propevava **čitava preskočena** povest njenog građenja; i to unazadnim smerom, koji je **dodatno** upisivanje strelice njene samoorijentacije – u prostoru u kome nema ikakvih međa! U neizvesno založena Ideja, u nepovrat bačena Kocka. **Gubitak prapočetne vizije** – putem sloma njenog samozapečaćujućeg vrška jasnosti, koji izliva vlastito-proizvedeno mastilo i boji njegovom tugom sva osvitna nebesa. **Ali to gubitništvo je korisno**; ono je povratak u **kristalnu pod-osnovu** prvo-postavljenog pitanja, u kojoj pluta oštrica beskonačnog susaznavanja između Ja, Ti, Mi i Oni, – a što tvori osovinu Odmaknute Sfere (Domena Svečanosti). Njene prah-zvezdane uzde, međutim, vuku samo **dve izmenjujuće jer prvo-polarizovane krajnosti**: to su Šu i Tefnut, par iznimnih blizanaca, osovina učvršćenja kolebajućeg prastanja, temelj daleko-buduće gradnje, te središte zavetnog znamenja – upravo zbog toga što oni jedini vide ono što njih same, u

uzajamnoj sprezi, predodređuje. **Samo oni vide oko sveviđenja i stoga mogu da skrenu predviđen tok stvari**, to jest, da izvrše premašaj sudbine. Jer oni od samog boga Raa preuzehu moć osvetljavanja – onda kad on beše potresen povratkom sopstvene stihijske sile (tj. uzvraćenim mu zmijskim ujedom). I tada on, ophrvan bolom, ovu razbi na bezbroj fragmenata odražene svetlosti: – rođenje sazvežđa svih ljudi. Nenadani izlazak, iz kugle svetlo-vodenog prostranstva, **pruge dalekog horizonta**.

Čun kliženja u drugu beskrajnost ima, na svom pramcu. **skarabejska klješta** – koja prevode prvu, bledu i drhtavu zvezdu (Astartu – “razgovetnu sa dva svoja roga”*/Edgar Po) preko ponora. A sama ta klješta pri tom su **mesto ukrsta** dva dajmona/karaktera (Tefnutinog puštenog Ka-a, i Šuove puštene Kait). I ona proizvode **fluks** (Astartinog) **polja**, ili polutrenutno izvagan **ugao** (njenog) **zamaha**, zarad uznešenja u najdalje sfere. Kolebljiv je pri tom pravac plovidbe koji, bivajući **jednom fiksiran u umu ptice**, biva odmah i **svinut**; uskraćen daljem protoku vremena, čekajući na kraj istorije; odnosno, na veliko pra-dato obećanje (sročeno u trenu provale vulkana).

Presabiranje Hatorinog Prestola:

Negativni tok ljudske istorije dovodi do otuđenja od praizvornog pečata svih bića – koji se nalazi u *oku ptice /sunčevoj zenici*, koja se erupcijom dovodi do pomračenja/: – to je **znak opomene** /što dolazi od *tamnog meseca/* na **ljudski zaborav Severnjače** <5>, čija se smrt upravo na *mesečevom licu* ispisala! Ali, **vrh tog otuđenja** dovodi i do otvaranja novih (zagrobnih, pomerenom-svetlosnih, arhi-poetičkih) puteva. Jer samo on, **kao stranputica**, dovodi do toga da (najposle) **jedan jedini put** (iz skale svih mogućnosti, pokretnih stepenica večnosti) izbori **svoj spust** do u dno spirale svih vremena; te da zaseče zrno ljudske suštine, što počiva u Kruni Severa. Otud sledi **reka preimenovanja majčine suštine**, ili, **istek zelene suze iz ponoći**.

“izvukoše utvaru planete
kroz limbove lunarnih duhova –
ove grešne treptave planete
sa dna Pakla planetnih duhova?” (Edgar Po: *Ulaluma*)

* * *

Jeka glasova, čuta unutar **brodske olupine** – *kuće ne-susrelih blizanaca* – jeste složeno mozaični *govor pokojnika*, koji ovima istima (kao za *udaljena prijateljstva* egzemplarnima) daruje *unazad* njihovo – Sferom zvezdanog predračuna zaplenjeno/spašeno – Vreme (*zlatnu kopču – povez beskonačnih svetova*)

Samo isplatom duga ovim *egzemplarnim blizancima* **biva iznova prebrojan broj odabrano-mrtvih** – broj *senki*, ili *grobnog kamenja* (Malarme*) Bunara Sećanja: *srebrni (dvosmerno-sudarni) bez/broj* čiji je u-bitiskokoviti redosled otelotvoren kao *pokretni most* – za skoro preminule /na putu ka beskonačnom, jer unutarne sebe-dozidavajućem Prestolu/. Ali pri tom je zaboravljen pra-tren susreta između *egzemplarnih blizanaca* ona svemu prosuditeljska *kopča*, vaga na dlanu blago-uzdrhtale ruke Sudajine (Tefnut-Majetine), stub bezvremenosti toga Prestola. Jer, iako su *odabrano-mrtvi* ispod-brojni (manjinski), u odnosu na kaleidoskopski dinamizam Sfere, oni su ujedno i **sebe-zaceljujući puno-broj**. Jer **samo oni**, *odabrano-mrtvi* – kao periodično zaboravljani od svoje druge polovine, *odabrano-živih* – imaju **moć samonadoknade svoje nedostajuće polovine**, postajući *beskonačno brojevni*, to jest, mrveći se u *bezbroj*. Sve stoga, jer su pod pečatom Sferinog Sećanja /tj. pod *kristalnom joj točkić-osovinom – strelom znajućeg višesmerja/* – a sred Nigdine (Njenog krst-uzglobljenog, “ranjeno”-pisalačkog) Zaborava – **samim sobom** (ali, na jednom mnogo širem, sveprobojnom luku Nje same) **postajuć**.

“...to je bit (rane), ono što se ne može preobraziti, nego samo ponoviti u obliku ustrajnosti (ustrajnog pogleda).”
(Rolan Bart: *Svetla Komora*)

Srž zagonetke (samobitnog) postajanja je u tome da (na-sebi-ustrajali) preko-broj (šiljak uvis-putujuće Sfere) nastaje od "povrede" (mrvljenja) puno-broja (Sferine "zastajuće" Harmonije). Jer, Bunar Mnemozine (središte Polisa) beše sazidan od neznajuće ispod-brojnih duhova, a Bunar Lete (reka-oko-Polisa) od znajuće preko-brojnih duhova. Tek se između ta dva bunara/izvora događa celjenje rane apsolutnog gubitka – u "ožiljak" /"bolni zanos noema"/R. Bart/; put stvaralačke sile, trag "izgubljenog vremena", "zašiljenu" osovinu ravnoteže/.

A pri tom su samo *preko-brojni duhovi* ostali *polunepostali*; – "suvišni"* (Niče), oni "koji zuje"*** oko Prestola/Polisa/Zamka. Njih kao *pomamne uspinjače* njegovo stepenište (slušna spirala) *ili* odbacuje unazad, ka početnoj im odbačenoj tački, uz novopodarenu mogućnost *njenog* tačnog fokusiranja; *ili* ih (ukoliko ne pokažu potrebnu stamenost) "oslobađa od njih samih" – na taj način što njihovu najzad (silom *sopstvenog* a ne višeg zakona) svetlo-dosegnutu čistinu nebića, *pridodaje vlastitom prostoru* – još uvek, budući u školjci sna zatvorenom, nedovoljnom za konkretizaciju Ideje /sazdanje Zamka/.

Do povrede *barkinog bića* /odnosno Keika već pretvorenog u morsku lastu, za kojim žali Alkiona, uskladiteljka nebo-okeanske plovidbe/ dolazi upravo stoga jer su se "bratu" /Šu-u/Narcisu – egzemplaru širine duha dovoljne za zagrobno prijateljstvo/ i "sestri" /Tefnut/Ehu – gospodarici Kuće u kojoj žive umrli/ "nakačili" oni polunepostali – *zaludni svetlo-proždirući uspinjači*. A to se uporedo dogodilo i celom prostoru smisla koji iz njih proizilazi, a koji je Kapija Nade za one uistinu buduće: – *novu elitu-na-Zemlji*.

Usled preusko viđene ne/pravde /u osudi sunčeve barke/ptice na isplov duboko u noć/, samovoljno odbeglo srce /njene/ Olujne Sfere /up. "srce" kao darovana "čahura dobra"* – čiji je crtež/mapa plavog/prekookeanskog krvotoka ne drugo do na vrh *sebe-bogateće po/noći* izmeštena Kuća Eha/ biva *vlastitim pramcem* – vrškom poslednje-burnog daha hladno-svetlosnog sveobmotavanja – samoustreljeno/ugušeno. Ali samo zahvaljujući tome, ono biva sačuvano za *vreme rođeno-iz-priče* – tj. za na-Zemlji-ponovljen Zlatni vek.

Tek takvo probodeno jezgro beskrajno samodovoljne Sfere daruje onu najtanje-svetlosnu *nit* (preodlučujuće zvučnu *strelu izdaha*) koja nas dovodi do ključno-signalne eho-sličice (dobro-tempirane mini-afekcije); – i to sličice koja jedina (daljim samootključavanjem) dovodi do uskrnuća onog do kraja neistraženog, duboko-privatnog vremena. Tek to bi bilo ono traženo vreme, očitljivo s *ejdetske slike palog praživota majčinog, vreme dubine privatnog govora* koje – tek sa ustrajalom rasvetom iste slike – prerasta u (politički značajnu) *priču-za-ostale*.

Prvobitno-politički spor između Seta (duha Stare godine – *svemirske konstante, tamnog meseca, zagonetke- "osmokrake"*) i **Oziris** (duha Nove godine – *crvenog pomaka, svetlog meseca, odgonetke- "petokrake"*) rezultuje u sledećem: to što se nad Setom (up. Jasonom) obrušava pramac Sunčeve barke (up. lađe Argo), to znači da Stara godina obrušava Novu (jer odrubljuje se pomak/šiljak vasiona), i to tako da njena odapeta strela (koplje ubijanja Apepa; up. barkina katarka, sunčeva kazaljka) napušta ciklus noći-dana, rođenja-smrti. i odlazi u neistraženu dubinu Noći.

A tako se Set/Jason pokazao kao zalag apsolutne a ne relativne novine. Jer, strela odsevne svetlosti tu vrši obrt oko svoje ose, tvoreći jedinstven trougao, otpali pramac Lađe-Olupine – koja pada na svoj *levi bok*; te koja padom u dno *svetlo-prokljavajuće ponoći* /up. – Setovu noćno-pustinjsku oazu/ izaziva *prolećni* (nemo-glasovni) *vihor* (nalet zvezdanog semenja); te koja sveprosuditeljski oslobađa, iz Jezgra Noći, jednu sasvim onostranu Zoru.

Ishod svega toga je *trapez*, lavirint trouglova ("*ušće trougla sunčanog grada Anua*"* /Tomas Man), *suzno-rosna mrežnjača sunčevog oka* ispletena oko mesta poslednje-tamnog sažimanja svih *svetlosno-obrnutih truglova*: – to je *presek složenih točkova*, kao patent preobražaja trupla ove Lađe <6> u *znajući*, potonulim semenjem napuštenog sveta tek obogaćen, *eter*; – to je *čigra*, kao *srebrno-tragovni htonski vetar* potpomaganja uspenju Ozirisovog dahom-okrilaćenog kovčega u *nebo zapadne strane*; tačnije, u ono *krajnje odredište* sa čije suprotne strane može još jedino da zasija *samotna (Fosforna) zvezda*; to je (*Setov*) *dah svestranosti* – *ubrzano* kroz-sve-provlačeći dah dugo-sebe-skicirajućeg života, krilo uvtroženog zamaha intuicije /up. "fotografske ekstaze"* /R. Bart/; humka koje-se-okreće** /R. Grejvz/.

Trokrug *upetljane svetlosti*, kao mesto *njenog* željenog samopročišćenja, te kao ishod sudara između utvrde sopstva (tela) i njegove projektovane (ejdetske) slike, tvori **Trozubi (Dajmonski) Vihor** – onaj čije *iskidano melodijsko, nemo-hučno ubrzanje* grabi dah skoro umrlog i sprovodi ga kroz *mračni tunel* ka *drugom svemiru* – put **uzneseno zastakljenog pogleda Umrle**. Prispěće tog daha pečati – **srebrnim točkom, krunom oluje poslednjeg razlučivanja** <7> – sama Arijanrod (Tefnut-Majet; sova raširenih krila).

Jer pun krug (čigra) revolucije isto je što i izmeštenje vrhunaca interplanetarne evolucije (pogledom fiksirane zore-u-onostranosti) u novu (odmaknutu) dimenziju prostora, apsolutno različitu od *školjke zemnog porekla*. Majčinska sila – *sila izazivanja velikog praska* – tad se više ne zaustavlja ni na jednom pojedinačnom biću/pojavi, nego vrši **premašaj** stvorenog kosmosa: – **ka novoj, svetlosno razsredištenoj (iako, u odnosu na prvobitnu ugašenu svetlost, “pamtećoj”) beskrajnosti**. A to je premašaj čija je *doskočna (posmrtna) stanica zlatno-temena tačka Majčinog samopreobražaja* – u Kćer: – “zvezdu blagosti”* (Sen-Džon Pers, *Morekazi*); pustinjisku košutu: “lik Astarte i alem-uštapa ... razgovetan sa dva svoja roga” (Edgar Po: *Ulaluma*). *Usnulu na vrhu oštine neizbrojno sumiranih sjajeva* /““sjajnu zvezdu Alketu; Arijanrod (“srebrni točak”); srebrom optočenu kćer Donu; sovu mudrosti;””** (R. Grejvz: *Bela Boginja*)/. Ona odnosi svako postignuće ljudskog saznanja u nepoznate – *susedne* – prostore, a sjaj njegove izdvojenosti u magline sveže-izvirućih svetova.

* * *

Pognuto drvo-dinosaur – *ovijeno injem i pahuljicama*: preživeli rizom mrtvog stabla, nemo-hučna fontana – koja je nastala od uvis bačenog snopa svetlosti; oblik previrućeg mnoštva, koji daje iznos svog lelujnog kretanja-u-mestu – u vidu **šiljka (oštrice preodluke; up. Trougla Severa)**; *ono sveopšte kao tek izboravajuće, postajuće* (Arijanrodin Zamak-čistilište; up. Amentet). A to je onaj šiljak koji prelama i obrušava celu ovu uvis “šiklajuću” građevinu. On se tako – iako završnom plimom iznesen i u neizvesnost bačen – probija ka prostoru u kome stiče **rotaciono kretanje**: ujedno i oko svoje ose i oko šupljeg središta, čije ivice tad iscertava. Na taj način ono skicira nešto što je *vrtočlavom dubinom svoje privatnosti samo-za-sebe-postojeće* (Okrećući Zamak-za-odabrane, up. Domen Svečanosti): – ono jedino što je već u svom pre-vremenu samosvesno, i otud u-zametku-aktualizujuće /zahvaljujući bezbrojnim ogledalima/ – ali koje **tek traži svoj prostor**, unutar ne-odlučenog /polukružnog/ vremena. *To skicirano* je, dakle, ono što je *skriveno u mračnom kutku (zglobnoj čašici)* silaznog toka čitavog tog mnoštvenog tela, odnosno, rasteanja-u-sebi *kule svetlosti*. Tek kada ova prizma biva – usled potpunog preokreta-u-sebi, te izvlačenja svoje najdublje želje/niti iz *procepnog vakuuma* – skrenuta tako da se **otporno** uklopi u sveopšte-izlazni smer ovoga rasteanja, tj. da se ne izgubi u njegovoj preogromnoj bujici, tek tada biva prevladana kanibalistička priroda same svetlosti.

To bi bio **šiljak** neprestanog istrgavanja prostora **jedne šire mogućnosti**, iz stecišne/mrtve tačke jednog urušavajućeg dvokruga /tj. iz ušća njegove “potpale”; čvorišta u vidu “osmice”/. I upravo taj **šiljak značenja (svijutak mape)** jeste beskrajan/nesalomiv, jer fluktuiru u međuprostoru jedne odmaknute, **izboreno-sopstvene atmosfere** – u koju, u svakom trenutku, utiskuje predznak nadolaska jednog mogućeg primaoca, tj. lični znak posvete /svaki put drugačijem/ čitaocu /up. testamentarni zapis, koji uvlači svog poverioca u krug komunikacije sa mrtvima/. A ta atmosfera je, stoga, ona **sadašnjost sveobuhvatnog poveza** <8> što je uvek već isključena iz savremenosti /up. linearnog toka neke radnje/. I to kao nešto što – budući nenadovezujuće na skorou prošlost – ne utiče na blisku budućnost, ali pri tom “podzemno” pretpostavlja onu daleku:

“**Živeti zajedno**” sa mrtvima, nije to slučaj, čudo ili neverovatna istorija, to je **suštinska mogućnost postojanja**. (...) “Živeti zajedno” sa prošlošću onih koji više nisu i neće biti prisutni ili živi, ili sa nepredvidivom budućnošću onih koji još uvek nisu živi ili prisutni, ukoliko to gradi isto tako neodbacivu mogućnost onoga biti-sa-samim-sobom, jednog “živeti zajedno” – sa samim sobom, u jednom sebi razdeljenom ili podeljenom, uklopljenom, umnoženom ili pocepanom, takođe otvorenom, u svakom slučaju **anahronom u njegovoj samoj sadašnjosti**, žalošću ili obećanjem drugog u sebi istovremeno uvećanom i premeštenom, onog drugog mnogo većeg, starijeg ili mlađeg od

sebe, drugog van sebe u sebi, ... Drugost jedne nesvodive prošlosti i jedne nesvodive budućnosti umanjuju „živeti zajedno” na puninu jednog prisustva u samome sebi ili na jedan identitet. (...) Drugost prošlosti i budućnosti, nesvodivo iskustvo sećanja i obećanja, žalosti i nade koje pretpostavljaju neki *prelom*, prekid tog identiteta ili totaliteta, tog ispunjenja prisustva u sebi – **jednu razlamajuću otvorenost u onome što se naziva “zajedno”, (...)**”

(Derida: *Kosmopolitike*)

* * *

Demokratija je bila najpre ostvarena u svetu mrtvih, da bi tek onda otpočela svoj razvoj na zemlji:

Nekebet (“gospođa strave”; – up. Hator) i **Buto** (up. Neit) zajedno podržavahu **Ra-Atumovo oko**, na njegovom putu kroz Duat; a posebno na “kliznim” tačkama Sunčevog izlaska i zalaska, tj. u “podzemnoj” ili *ponoru* premostnoj (Duatu preko-brojnoj, *trinaestoj*) fazi putovanja. To je, stoga, *oko velikog penkala*, što je istovremeno i **oko Horusovo**, Skarabej na pragu novog eona, i **“podzemno” oko “mrtve” ptice**, u-noći-sveprisutne Ba.

Zapravo, Nekebet (u obliku sveopšte majke, *orlušine*) obeležavaše *najviše planinsko mesto* (rep oka Ra-ovog) gde je (usled Nutom pravovremeno puštane suze) dolazilo do izlivanja Nila; Buto (u obliku Kobre/Ureusa – ovaplotnje Butinog mahnitog pogleda, zadobivenog usled regresije do u stanje obnevidelog prorokovanja) obeležavaše najnižu tačku Nila (koren oka Ra-ovog), tj. ušće njegovog ulivanja u Zeleno More (jedini izvor hladno-slanih suza, ili **sedimentiranih doživljaja strave**); – dok zenica tog oka beše ostrvsko jezero Elefantine: – u sebi sudarno grotlo Nila, mesto dugo kolebajućeg čunka Neitinog, te pećina skrivanja “lončara” nerođenih duša, Knuma. Stoga je Buto (Neit) pisalački vršak hladno-pogledne strele oka Ra-ovog, Nekebet pak njen (ponoćnim mastilom s nebo-dotičuće, etiopske planine) neprestano bojeći rep, a samo je to oko *cvet papirusa* – na kome se more novopridošlih (hladnih) suza do-ispisuje; ono je, dakle, cvet koji je u svom nerazvijenom obliku bio *svijutak ponoći* – na kome se ispisivala tek jedna jedina, sveinicijelna suza Nutina.

Jer **Amentet je mesto i strave i lepote**: sebe-prazneća i sebe-puneća riznica slika; onda kada je prazan a zatvoren on je prva etapa Duata, a isto tako je četvrta, kada je pun a otvoren; broj pet je, međutim, posmrtno oslobađajući pečat svake k beskonačnom stremeće pojedinačnosti, šest je pak broj same njene raskrsnice – odnosno, njenog mogućeg “okliznuća”, povratka u lažju sveokamenjeno bitisanje: *drugu smrt*.

*„Traži se Ugao, traži se šestar da ga Uranija
moćno raskrili, šestar sa dve rastavljene kazaljke,
Koje se dodiruju samo u onoj tački iz koje se
razmiču.”*

(Pol Klodel: *Ode*)

Dvorana Dvostruke Pravde je predvorje Domena Svečanosti (Olujne Sfere) – tačnije, piramidalno zdanje gde sva ničim osmisliiva *zla na zemlji* dobijaju *apsolutno drugačije osvetljenje*, to jest, gde konačno postaju dominantom – u mozaiku svetlometno-ispisanih znakova njihovog sopstvenog *podzemnog* neba (Amenteta). A Domen Svečanosti je njen fluktuirajući preko-broj – *trinaest*, novorođeni Skarabej: čunak koji vodi umrlog u nepoznato; ujedno, rogovi/klješta sebe-proboja Amenteta (*crne kutije*). Jer *on*, u svom rasklopljenom stanju, – budući *dijagonalom* projekciono udvostručen, tj. odliven u mesto ospoljenja svoje **unutrašnje simetrije**, – postaje **Poljem Mira** /*rekom zaborava*, Letom, sestra-bliznakinjom Mnemozine – *one koja daje vreme/*; – takođe, *zaravan sudnje planine* (*zarubljen Kljun Ptice*) koja je obrnuto srazmerna ulazu u Domen Svečanosti, ali uporedna **noćnom tkanju njegove osovine**: – dvanaesta, krajnje izlazna etapa iz u-procepu-zapletenog Duata, gde dolazi do putnikovog zaborava prethodnog života, te do sledeće *četvorostruke* selekcije:

- **ili do pronalaženja** Majetinom Vagom tačno premerene “obradive površine” za vlastitu ličnost, odnosno inkarniranja na nematerjalnoj ravni – za one koji su na osnovu samostalno-stečenih znanja sprečili sveopšti brodolom, prilikom vožnje kroz Duat. **2) - ili, do skliznuća s sudnje zaravni** u ponovno rođenje na Zemlji, upravo za one duše kojima se i desio *pojedinačni brodolom*, i u kojih je *lična brodska olupina* (Ka/Kait kao *Baćena Kocka*) ukazala na određeno mesto/vreme na Zemlji; – tj. za one koji su samo usled gotovo-stečenih znanja, ne i zasluge karaktera (*tj. čistote doslednosti u prestupu*) stigli do dvanaeste etape/pokrajine Duata. **3) - ili** (u beskonačno retkom slučaju onih koji više nisu zavisni od mape nebo-okeanskog putovanja, jer iz njenog živo-papirusnog savijutka razvijaju sopstveno “svetioničko” oko) **do direktnog uspona** u Domen Svečanosti (Olujnu Sferu). **4) - ili do pada** duše (s jednom dosegnute *sudnje zaravni*) u ponor *druge smrti*, i to pada kome (usled revnosti Majetine) prethodi hiperubrzano vraćanje na *šestu* etapu (*veliku rampu*): – upravo tamo gde se traži (kao cena za prelazak granice) posvećeno znanje pokojnikovo, ne još i krajnji ishod *merenja njegovog srca*; – a gde se (ukoliko je ishod tog *naknadnog* merenja negativan) u poslednjem trenutku – pred Gutačem (Apepom) – izgovara jedno još nikad otkriveno ime umrlog: neminovnost toga da on u poslednje-sudnjem trenutku ugleda *sliku onog što je mogao da bude*. A tek **ishod borbe** raspršenih čestica te slike jeste ono **pra-nedosanjano mesto**, na koje se – radi želje pomaganja tuđem razvoju – mogu spustiti i one duše koje su jednom već dosegle Domen Svečanosti.

Prve dve tačke ukazuju na odnos “jednodnevne”, primitivno ukalupljene duše prema izvesnoj fiksno-nepromenljivoj konstelaciji – zapisu prošlog eona, koja iako još uvek vidljiva jeste već davno mrtva, svedena na vlastiti varljiv trag. **Druge dve tačke** ukazuju na odnos prestupnički-samotne, “noćno” upitane duše (– koja je, i uprkos *vrtohlavici*, uspeta na *tronožac* –) prema jednoj uistinu bezgraničnoj (ali za vlastitu kompletnu iščitljivost prekratkotrajnoj) konstelaciji.

“Tijekom mnogih naraštaja
 ljudi uspostaviše noć.
 U početku bijaše sljepoća i san
 i trnje što ranjavaše bosu nogu
 i strah od vukova.

Nikad nećemo doznat tko skova riječ
 za razmak dva sutona;
 nikad nećemo doznat u kojem vijeku
 bje tajnim znakom zvjedanog prostora.
 (...)
 A zamislimo da ni postojala ne bi
 bez ovog tananog oruđa, očiju.”

(**Borhes: Povijest noći**)

Tek ovaj drugi odnos omogućuje *pojedinačni* pokret zidanja *uvis* jednog *sebe-neurušavajućeg* bogatstva: – *mačje-pogledno* doispisivanje u biti nedogledne širine noćnog neba.

* * *

Demokratizacija je u tome što se *oni* koji su već jednom bili primljeni u Domen Svečanosti vraćaju na *noćni put* (*Duat*) da bi obučili one koji samo usled neznanja, ne i zla (jer ovi drugi putuju do *šeste* faze – *gde ih vreba Gutač*) ostaju na *prvoj* fazi (pred ne/zatvorenim Amentetom); – te da bi time i sami odabrano-mrtvi, već za vreme zagrobnog/prenatalnog života, *ove uistinu uskraćene* osposobili da u

njihovom *ponovnom* rođenju-na-Zemlji postanu *deo talasa nove elite*: – one koju bi činili pojedinci obdareni i jednim prenatalnim (Neitinim/Mnemozinim) a ne samo savremeno prihvatljivim znanjem. Tek bi to bio recikliran Zlatni vek, poslednja epoha čovečanstva, – kojoj bi (pri njenom kraju) mogli da se priključe i onostrano-obučavajući, onda kada odrade svoj (zagrobni) deo posla.

Jer slučajno beše to kome je za života dopalo posvećeno znanje a kome ne. Jer pohlepni ubrzo bejahu okupirali *žalom-orošen* tron Neite, te i raspodela *njenog misaonog bogatstva* ne beše nikad proporcionalno izvedena. A osim toga, svi ti zatečeni poltroni – *uhvaćeni u (Letinu) klopku nemogućedoslovnog prevođenja zakonika* – iskripljavahu tajni zapis. Stoga je često bilo bolje da se ostane bez posvećenog znanja, tek poluočuvanog *starom elitom*.

Domen Svečanosti bi stoga bio: – *papirusnim*, večno-procvetajućim zapisom o samoj sebi, zasferičen Hram Žalobne Ptice; te ujedno: *humak iskonskog stvaranja sa sunčevim obeliskom* na vrhu, koji se – kada se svojom voljom već jednom zarubio – sveo na vlastitu senku, Plašt Ptice: – Ba. A **Duat** bi, pri tom, bio mukom sebe-prebrojano *stepenište duša*, te telo ove iste *visinske ptice* – čiji je dorazvijeni kostur **Dvorana Dvostruke Pravde**, *vučje-zavojni otvor podzemlja*, apsolut-kao-treptaj, *oko* sve bogatije ozvezdanog puta Ra-ovog; te najzad, *svetlo-upostojen eho* (od) u-dalj-odapete strele pogleda – koja je poluga Njegovog bespovratnog uznešenja.

U ovome je apsolutnost novine (prevrat obzorja obećanja):

Unakrsnim proplitanjem *sveta mrtvih* i *sveta živih* konačno se i Domen Svečanosti (uporedi: "dvorac u kome je vladar misao bila"* /Edgar Po/; takođe: *uznosnim pogledom mačke fokusiran stan fosforne zvezde – koja ima dva roga***) menja: – postajući sve više "olujno", a sve manje jednoliko zasferičen; – sve tananiji, jer uvis se Nutom propinjući; – sve granatiji, već time što je nasaden na zdanje dvojnosti same pravde (Majeti); – sve kalemljeniji, već time što predstavlja kružni ishod jednog pravovremenog rada Anubisovog – zagrobno-podzemaljskog rada onog koji je Neitinom preko-obzornom vezu preduslovni Razlučitelj.

Upravo bi u tome bila novina-u-samosaznanju božanskog subjekta – koji, budući prajedini, razotkriva pukotinu u pokretnom mozaiku bivstvujućih:

Diskretna svetlost *njime* dostignute rasvete preseka bivstvujućih bića, *njih skupa* "rašiva" do u *stanje izvorno-žučene samotnosti*, zadržane još u poslednjem grču (– up. grču *svetlo-slovnog* naprezanja –) zajedničke im **volje-za-razlazom** – čime se i *njima* omogućava da od **stvari** (postvarenih pojedinstava, što nose pečat izvornog sveta/vremena) postanu **subjekti** (*drugi* kao *neizbrojno mnogi*, što stoje nasuprot *žalne jedinosti pra-bića*, ili, tačnije, njegovog *muklog zova – efekta mrtvog pisanja*).

A tek kada prestane poslednje-tišinsko suđenje dolazi doba mačke. Strahovit je, stoga, susret (tek za ponekog savremenika) sa Mutinom (Nekebetinom) statuom oličavanja kolebljive granice prelaza mačje u ljudsku vrstu: – prelaza koji, svakako, može biti i unazadan... ; – a čiji je blago sebe-pomeren centar ne više *njen* nekadašnji grad Nekeb, nego Elefantina; – tačnije, Knumova/Neitina pećina snujući-naraslog Hapija, onog *za koga nijedno mesto nije dovoljno prostrano...*

“...potrebno je ponovo promišljati životinjsko mišljenje.

Dakle, i celokupnu politiku živog.”

(Derida: *Politike prijateljstva*).

APENDIKS:

<1>

Ovaj bi traženo ne-moguć izlaz iz kruga mogao biti – demonski svepremašajna Ideja Dobra; dakle, ono od čega dobijamo samo obris, liniju beskonačnog bega; dok bi sam **krug** bio prvo načelo platonovske Ideje: – ona nepredstavljiva Jednota; “**put vremena**” – *ono veliko* unutar drugog načela te Ideje, Neodređene Dvojine; tačnije: ono što je *još* mislivo. A **ono što “kroz krug kruži između dara i vremena”** bilo bi *ono malo* unutar tog drugo-načela: – ono što kristalizuje oblik dara-kao-nemogućeg/nemislivog.

<2>

Ovde se treba osvrnuti na Rilkeovu tvrdnju iz *Devinskih elegija* – po kojoj nisu živi ti koji su potrebni mrtvima, da bi opstali, nego je upravo obratno.

<3>

Poredba egipatske Neit sa staroslovenskom boginjom smrti i regeneracije – Moranom:

Ona daje pogon ospoljenju mitske šupljine, odnosno, zamah okretanju točka sudbine.

Staroslovenska **Mater Sva** (Žar Ptica; pun Mesec) vrši kretanje od Severa (platforme tišinskog odabira) ka Jugu (glasovitom mestu prorokovanja), – i obrnuto (tako što se *bolom* preokreće u vlastitu *kćer*). Jer *njena kćer* Koleda (srp mladog Meseca) vrši (kosidbeno) kretanje od (prezasićenog) Juga ka (pustošnom) Severu – ne i obrnuto – postajući najzad **Morana**: up. keltska Morgana – sova mudrosti što bdi u čistilištu: srebrna čigra kao Stožer sazvežđa, što uvija-u-spiralu stepenište Zamka-od-stakala. Takođe, ona što – sama – stupa na Istok (čistinu postanja) i pokazuje (munjom pogleda, trnovitom grančicom) put Zapada (carstva mrtvih, Svarogovih kola). Zatim se opet vraća ka Istoku – kao selektirano uskrснуće ili vraćeno vreme (prezimela koštica).

Mater Sva je **sveopšta duša** (orlica; Ba) što pod desnim krilom nosi **upojedinačnu dušu**: Moranu (sovu; Kait).

<4>

Severna Kruna jeste **grb esencijalnog** (suzno ponoćnog, rosno ovenčanog) **otpadništva**, te tamna čekaonica duše (gde prebiva Ka/Kait, pre svog sjedinjenja sa Ba); *amentet*: prostor naveštenog suđenja, međuvreme između dve večnosti – koje rađa *muziku šupljine*.

Međutim, Ka/Kait, kao **dvojn**ik pojedinstvene duše, može podjednako biti **i njen čuvar i njen patvorac** – zavisno od toga s kojim se aspektom sveopšte duše spoji; jer *ova druga je dvostrana*: svetla i tamna,

evolutivna i disolutivna; ona, kao Ba, može biti i Nut-Hator i Geb-Apep. Tek Severna Kruna (Hatorin Sistrum, kao ishod preplitanja svih svetlosno-osamostaljenih Ka-ova) prelama/rešava/preseca (svojim naštimovanim žicama) ovu dvojnost. Zapravo, ona **vrši demonski (fugalni) premašaj** sveopšte u-sebi-mirujuće duše (Ba), koja upravo zbog tih neprimetno-malih begova-iz-sebe postaje varničava; tačno prosudbena ili raspevana, u mestu plovidbena ili bruseća.

Ova **rogata srp-kosidbena** kruna, dakle, vrši **izgon** samo-motreće dubine jedne zenice, u raskošnu fontanu izgubljenog vremena – u kome su disali i vladali probrani duhovi, apriorni izopštenici.

<5>

Mesec-graničar zrači/prikazuje ujedno i viši i niži aspekt stvoriteljske majke: on (katkad) odražava svetlost Severnjače što bezinteresno bdi nad patnjom izopštenika, te topi/rasaduje (u zelene doline) ledničke vrhunce vlastitog predaživljavanja – s **preko-merom** sveg buduće-zemaljskog stradanja /koje **apsolutno ničim** ne može biti opravdano, osmišljeno ili preobraženo. Ali on zrači i vlastitu tamnu energeju, zaostatak ugašene davno samoupaljene *zvezde*, čije sećanje-na-sebe **budi grozu u duši smrtnika** – usled nemogućnosti spasenja svega onog što je (kao ograničena datost) uhvaćeno u *njenom* oku, kao zverskog posmatrača*.

To je krah *njenog prvog proročkog sna* koji beše bezmilostan – jer je isključivao svakog onog koji se sasvim slučajno (polutrenutno) našao izvan *njene* matice (prafiksiranog vidnog polja); to beše arhaično majčinsko, arhi-fašističko, tiranski zaštitno, **crnosunčano stanje boginjinog uma** – koji bi još sanjao o svetu-iza-obzorja i novom pokolenju duhova, da ga strela jednog pogleda (čiji je vlasnik tek pukom srećom upao u *njeno* oko) nije zlokobno prekinula na polufazi... ; to beše *pred-sa-vest* stvoriteljskog duha – koji još nije upoznao smisao samožrtve i odškrinuo kapiju strave, te progledao u **ново-osvetljen** prostor – kroz **uski krug** savezništava-u-smrti.

Ali ta mesečeva groza jeste i preispitivalac ljudske savesti, uslov premašivanja svakog trajno utvrđenog stanja i stanovišta: njome-zaposednutom-smrtniku otvoren je **rudnik sećanja-bez-međa**, i to sa zagubljenim (da li preinačenim?) redosledom (samovoljno odletelim papirusom – ka tački onostrane zore).

A to je amblem fosfora: sebe-sagorevajuća mudrost skladišta, ili napredovanje – *posred duha pometnje* – ka jasnosti sopstvenog merila; sazrevanje **žarem zamagljenog oka** proročice do **kristala** jedne opšte-važne samilosti; i najzad: preobražaj znajući-mukle, pećinski-povučene starice u pred-javnost-istupelu pevnu devojku revolucije.

Jer, **skačuća mačka** (pred-savesno) promašuje **prvu** (razrešenu, omeđeno-šahovsku) a hvata **poslednju** (pometenu, neomeđeno-plovidbenu) kocku.

<6>

Kobilica brodolomne lađe sutona, izdanak potonule školjke blaženih, ima **bisernu osu, rezervoar tamne svetlosti koji kaplje** (prosuta sunčana srž) – **i posthumno začinje Horsa** (treće oko). Taj rezervoar je stoga ne drugo do klijujući kapacitet sunčanih pega, sabitih u prèdivno vlakno – što iznosi, iz rosnog krila noći, zvezdu poslednje jasnosti.

Ozirisovo mrtvo-prokljalo telo se – shodno preuređenju odnosa sâmihih stresnih tačaka u njemu – razudilo u **putokaze**. Tako je ono tek posthumno dalo nov prèdivni materijal za *nebesku ledrilicu* – koju pokreću vetrovi sveg njegovog za-života-pretrpljenog jada. A zaostala pokretačka sunčana srž-u-njemu se – svojim tihim iskapavanjem – pretvorila u fosforni sjaj jedne zinuto-preduboke zenice: oko slepčeve orijentacije, usled koje se *on jedini penje uz lestvice*.

<7>

Instrument pomoću kojeg se vrši **estetički sud o postojanju*** jeste *zlatna vaga sa srebrnim točkom* u svom težištu – koga pokreće vihor prenosa duše umrlog do praga onostranog. I to je **fuga zagrobne svetlosti**, kakvoj bi bila uporedna Betovenova Velika Fuga B-dur op. 133.

Borbi duše da izađe iz lavirinta zagrobnih vremena – odnosno, iz kvadrata sudnje čekaonice – odgovarala bi fuga s kraja Betovenove Hamerklavir sonate.

Ali, *htonskoj lirici* – kakva izvire iz *tamnom materijom slepljenih fragmenata* ovozemaljskog života jednog pokojnika – bio bi upoređan Šubertov gudački kvintet C-dur op. 163; takođe i njegov gudački kvartet G-Dur op. 161.

Najzad, *kolapsu božanskog bića*, koje je doseglo *viziju zagrobne budućnosti* (preduvid u prevagu samo jedne smernice vremena) odgovarao bi (još nerasvetljen) **smisao stranputice**: Skrjabinove sonate No. 3, op. 23. i No. 10, op. 70.

<8>

Istrgnut i u-mapu-svijen List-iz-Knjige, od strane onog koji stoji na Atlasu, jeste upravo onaj jedini koji sadrži šifru rada *sveobuhvatnog poveza (zlatne kopče)*; – pra/sliku u koju (još) nije ušlo vreme, slikoviti zapis *buduće muzike*.

Izvor još neiskazanog brujanja: otvoren grob i spiralno stepenište: – ličje pra/slike, u vidu *odbegle ptice* (telo ne-upokorenog plama) i *njeno* naličje (senka *produvanog* plamena, kao zbirno ishodište njegovog *produženog* seva); – **slika-e** (“poprsje svetlosti”*/Malarne/ – satkano od iznova sakupljenog “minulog praha”** davno iščezle više klase duhova) i **reč-i** (“šum krila”***/Malarne/ – šum plama, sebe-odbrojan broj senki/kamenja “grobnog stepeništa”***).

Srž velikog trika (– up. zamke za “**pripitomljavanje ništavila**”*/Epštajn –) bio bi u sledećem:

Čini se da je žrtvovana **reč** /up. “sedefasta zvezda naše maglovite nauke, držana u levoj ruci”*/, u koju je ušao prostor /up. “zlatna kopča”, “držana u desnoj ruci”** – kao znanje o “sklopu tmina”, držano u nerastavljenom nameštaju “sobe vremena”, te u posebnom “naboru njenih zavesa”/ a u stvari je žrtvovana **slika** /up. izgled “tajanstvene sobe vremena”; “beskonačni slučaj podudarnosti ogledan na njenoj složenoj zlatariji – uobičajen dekor Noći.”*** (Malarne, iz *Igitura*), u koju je ušlo vreme /tj. dah kojim se duva na plam sveće, ili na *satno klatno* iste sobe/.

Pri tom je **u-mrežu-uhvaćena belina ovog ništavila jedro prispeća velike ptice na pustu obalu** (up. “geometrijsko mesto vanestetičke kulture”*/Epštajn o Kabakovu); – tj. na ono mesto gde se zbiraju sve hartije Knjige (up. kolažne ilustracije). To je ono mesto gde se dolazi do saznanja o nedostajanju poslednje stepenice, *vrha spirale zagrobnog sećanja*, tj. do saznanja o **isprekidanoj strelici** upravo onog izlaza na kome se zastaje – radi poslednjeg osvrta.
